

Aurora – Nordens lys

Sneen faldt let og uforstyrret ned fra den grå himmel og dækkede jorden, så det efterhånden lignede glitrende stykker sukker. De store træer tog imod snefnuggene og lidt efter lidt fik de store lagre af tung sne på grenene, så meget at grenen gav efter og sneen faldt ned på jorden.

En hvid hare hoppede rundt i skoven, hjem til sin varme hule; en elg stod og gumlede på en grangren, mens de tilbageblevne fugle, der ikke var fløjet sydpå, søgte et midlertidigt hjem og skjul i buske, der stædigt holdte sneen væk fra sine grene.

En knasen af sne fik elgen til at løfte hovedet. Der hvor skoven blev sort mellem de store træer, kom en skikkelse til syne.

Det var en spinkel pige, hvor man kunne se hendes knogler bag det tynde hud. Hendes øjne var store og blå, mens håret var blond, og gik glat ned af ryggen på hende, helt ned til livet. Hun var meget høj, hvilket gjorde at hun med hjælp fra sin spinkle krop, kom til at ligne et omvandrende skelet med hud. Livet så ud til at værre ved at løbe ud for hende. Hendes hud var helt blålig af nordens kulde, og den kjole hun havde på gjorde det ikke varmere. Kjolen bar præg af at være mishandlet, da det nederste af kjolen var blevet revet i stykker af buskenes hårde torne og nu hang den i laser og var beskidt. Broderierne der engang havde været flotte at se på, var revet og sømmende var gået op. Ærmerne var revet af og små totter af sytråd stak ud.

Pigen stirrede lige ud og gik videre, som om hun ikke vidste at skoven var fyldt med dyr der iagttog hende og var parate til at flygte hvert øjeblik det skulle være. Hendes blik var stift

rettet mod et bjerg som skoven løb op ad, nogle kilometer længere henne. Sneharen krøb frem af sit skjul og helt hen til hende. Den rettede bagbenene op og havde forbenene nede på den snedækkede jord, så det lignede at den bukkede. Ved siden af den, bukkede elgen som en hest gjorde og fuglene strakte vingerne ud og hovedet nedad, så flere faldt ned fra grene, men redede sig selv i sidste øjeblik, ved at flyve.

Pigen lod heller ikke mærke ved dyrenes bukken. Heller ikke den kolde sne, der gjorde hendes fødder følelsesløse og forfrosne, fik hendes opmærksomhed.

Bjerget kom nærmere og nærmere, og det begyndte efterhånden at gå opad. Jord blev til hårde og faste klipper, der bed og kradsede i hendes bare tær, så den tynde hud gik itu og blodet blandede sig med sneens rene og hvide farve. Smerten fik heller ikke hende til at fjerne blikket fra bjerget, selv ikke da hun gang efter gang stødte sine knæ ind i klippen, da det var så stejlt at hun måtte kravle op. Hendes hænder fik hurtigt vabler og sår, der blødte meget når de gik op. Luften var kold og klam, og prøvede at få hende til at falde i søvn. Hun blev træt, men fortsatte stædigt og uden frygt. Selv ikke da hendes fod smuttede og hun hang over klippegrunden i en hånd, klynkede hun eller oplevede frygt, hun greb bare efter et sted til hendes anden hånd og bagefter til hendes fødder.

Da hun svang sig op på en klippeansats stirrede hun omkring. Hun næsten oppe i en kilometers højde og kulden var bidende kold mod hendes bare hud, fødder og arme. Hendes gennemsvedet kjole blev hurtigt koldt og klam, men hun tog den ikke af.

Hun gik hen til klippekanten og stirrede stolt på hvor langt hun var kommet op ad bjerget. Halvvejs, men hun fandt stedet

perfekt. Det var et fladt stykke klippe, med tre bare sider bar og en stor klippemur, man kunne følge op til toppen af bjerget.

”AURORA!”

En svag hvisken, der var et råb længere nede kom op til hende. Hun kunne se svingene lygter nede i skoven, der styrtede mod bjerget. De havde sikkert fundet hendes fodspor og fulgte dem hen til bjerget.

Hun fjernede blikket fra skoven der lå langt nede under hende og vendte hovedet mod afsatsen. En vind fyldt af sne blæste hende lige ind i hovedet, og fik hende til at tage et skridt bagud, men så stødte hun imod vinden og gik ind på midten af pladsen.

Derinde var det et kort øjeblik som om hun følte noget. Følte kulden, smerten, søvnen, føleløsheden og den store frygt. Men så blev hun som før, en pige der ikke ville stoppes. Hun viste hvad hun ville. Hun ville danse en sidste gang. Hun havde aldrig måttet danse i lejren, da hver gang hun dansede dukkede et flot lys op på himlen. Folk havde sagt at det var gudernes vrede, men hun vidste at det var det ikke, for hvordan kan en guds vrede være så flot?

Hun stillede sig i sin stilling og begyndte så på sin vilde dans, hvor hun svang rundt i yndefulde cirkler, svang sit hår og kjole rundt, mens hun sang.

Langsomt begyndte lyset igen at komme op på himlen, hvor det snoede sig i buer og havde mange smukke farver som regnbuen.

Mens hun dansede lagde hun mærke til at en stråle af lyset bøjede sig ned ad mod hende, og hun blev ikke spor overrasket da den lagde sig om hendes liv. Den trak blidt hende med, og hun dansede hele vejen op i lyset. Så snart hun var inde i det,

dansede hun videre og lyset bevægede sig af sted, rundt om bjergene.

Tilbage på klippen, lå en lille, tynd skikkelse, med et smil på læben, helt blå i huden og dækket med blod fra sårene på hænder, fødder og knæ.

Sådan fandt de andre hende. Liggende i en bunke sne, med lyset dansende over dem, i alverdens flotte farver. De valgte at kalde lyset for Aurora efter pigen.

Aurora – Nordlyset.